

LYKKEGAARDS

MAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD

FÆTTER HØJBENS FANTASILLIONER

Det burde være en ren solstrålehistorie. Hver dag på gader og stræder i København popper nye funklende millioner frem mellem de knejsende bygninger. Ejendomspriserne skyder til vejrs som mursejlere i brunst, og København er i al klædelig beskedenhed blevet god for mange, mange flere milliarder kroner i løbet af de sidste par år. Byen er midt i sit livs fest, den er simpelthen *the place to be* - Europas cooleste by, uden tvivl.

Og københavnernes ved det. Derfor er det efterhånden plat umuligt at møde en københavnner uden at samtalen efter få sekunder drejes ind på tidens hotteste emne: Din bolig. Det er faktisk gået hen og blevet så grelt at jeg udelukkende støder ind i fire arketyper når jeg vover mig ud i byen.

For det første har du Andelshaveren. For os der ikke tilhører dette udsøgte folkefærd, er Andelshaveren nærmest en gud. Fra sit nyrenoverede paradys skuer Andelshaveren i majestætisk tavshed ned over os dødelige fjolser. Når Andelshaveren taler, er det helst med sit eget folk, for kun de forstår den stille glæde Andelshaveren føler når han klapper sin andel sammen med de tre omgivende lejligheder, ombygger den ene til et gigantisk samtalekøkken i rustfrit stål og opgraderer hele svineriet med tre solvendte altaner der i ét snuptag hæver andelens værdi med halvanden million. Andelshavere plejer gerne deres fælles glæde ved deres øretæve-indbydende billige boliger, og sammen taler de gerne ud om deres eksistentielle kriser. Som da den ene Andelshaver med gru måtte erkende at tømreren først ville få den sidste altan klar halvt inde i maj, eller da den anden Andelshaver gik amok, fordi kommunen formastede sig til at vejre planer om et nyt tiltrængt boligbyggeri tre gader længere nede der kunne risikere at beskære eftermiddagssolen med trekvart minut.

For Andelshaveren er alle vi andre som folk med pest. Vi er byldebefængt kryb fra en lavere kaste der dagligt chikanerer Andelshaveren med vores patetiske trygleri om at blive optaget på det helligste af det helligste: Den interne venteliste hvor ventetiden kun er seks år.

Dernæst har du Boligejeren. 'Samtalen' med ham er hurtigt overstået for han laver ikke stort andet i disse dage end at hoppe rundt som en lille dopet Duracell-kanin og brøle ud til gud og hvermand at *NU* har han tjent en million på sin bolig!!... *NU* to millioner!!... og *NU* snart fire millioner!!! Yippie yippie yeah!!!

Så har du vores alle sammens nye bedste ven: Ejendomsmægleren. Der går ikke én dag uden han lige smutter forbi dig for i al elskværdighed at minde dig om de seneste revolutionære landvindinger inden for boligmarkedet. Hvis du lader Ejendomsmægleren - din aller, allerbedste ven - sælge din bolig *lige nu og her*, smider han gerne kvit og frit en håndlavet bil eller en jetjager i nakken på dig - bare for at vise dig hvor glad han er for dig. Ejendomsmægleren vinker til dig fra alle gadehjørner og busser med et lidt foruroligende manisk smil der forsikrer dig om at denne prisværdige samfundsborgere ikke helmer før hver en mursten i København er sat til salg.

Men hvorfor farer jeg sådan i flint over alt dette? Måske fordi jeg selv er den fjerde type: Lejeren, altså den reelt boligløse. Den halvmiserable stakkel der er ved at blive ædt op af bitterhed over at han ikke scorede kassen, mens tid endnu var. København er en smuk by - ja, en rigtig smuk by endda - og jeg ville gerne have skrevet en oprigtig hyldest til byen. Men København er desværre gået hen og blevet lidt af en myte. En metropol du engang som fattig flånør kunne boltre dig i, men som nu er ved at lukke og slukke for al tid og evighed - alt imens et mere og mere velbjærget boligmarked som en anden Fætter Højben jubler over sine fantasillioner.

Og det er egentlig en skam.